

Peter Zupanc

PIJEŠ DA

*Piješ, da se odžejaš,
a kmalu požiraš, da ti ne zalije ust.
Zapiraš oči, ko se dviga sonce;
skloniš se, da pobereš, kar si izgubil
kdo ve kdaj in kje.*

*Potrkaš, a ti ne odprejo,
ne poznajo tvojega glasu.
Prerežeš si grlo, a to komaj opazijo
in se nekoliko zgražajo,
potem počistijo
in poslušajo čisto drugačen zven
tvojega trupla.*

SAMO TISTO OSTANE

*Samo tisto ostane
kar pade slučajno iz rok
kar zna ležati tam brez kričanja
kar brez obžalovanja pohodiš
kar ne grize
kar je v prahu in gozdu doma*

*samo tisto ostane
česar nisi nikoli opazil v ogledalu*

MODRO SONCE

*Modro sonce
objema svet v katerega se spuščam
sam
in z nekom ki ljubi gozd
in drevesa
ki obljublajo da si mogoče jaz
mogoče dekle in žena
mogoče spet otrok –
najmanjši izmed tistih
katerih se bojim spominjat.*

V ŽRELU JE

*V žrelu mrtvega psa so si našle dom čebele.
Pod balkonom leži,
tam, kamor vsako jutro posije sonce.
Ko jih enkrat ogreje,
vzletajo v rojih nabirat.
Letos medi jelka,
bogato medi, da cel hrib diši.
Čebele nosijo, nosijo.
Mogoče napolnijo truplo do vrha z medom,
mogoče se celo razpoči.*

BILO JE JUTRO

*Bilo je jutro
spremenil sem se v vola
Štiri noge so bile preveč
nisem znal hodit.
Zato sem samo neumno gledal
preko ograde
na sosednji travnik
kjer je bila trava
mnogo sočnejša ...*

KO SE ŠKRAT ZBUDI

*Ko se škrat zbudi
po prstih odide
da ne zbudi zmaja
ki je ravno zaspal
preutrujen –
preutrujen od garanja
da bi nas zbudil iz spanja.*

DOMOVINA

*Domovina!
Mati!
Ti si jeklarna v soju mesečine.
Ob tebi me zmrazi in srce mi podivja.
Če se te dotaknem, mi počrnijo in
odpadejo
roke.
Mnogo grobov si posejala.*

NI KAJ REČI SINE

*Ni kaj reči sine
to ni šala
to je kruta resničnost –
tvoja misel se razkraja
pod vplivom vsakdana
postajaš gnoj
in gojišče za ščurke*